

Jag sitter i Pakistan och tittar på ett par skor...

Av Rodney Åsberg. 20/11, 2014. Kot Radha Kishan, Pakistan

Salman 6 år förlorade dessa skor när hans mammas syster räddade honom och hans två syskon, *Sonia* 4 år och *Poonam* 2 år från att bli lynchade och mördade tillsammans med sina föräldrar nyligen i Pakistan. (Jag hittade skorna i leran i deras skändade hem).

Deras unga mamma **Shama** (gravid i sjunde månaden) och pappa **Shehzad** arbetade med att göra tegel för hand av Pakistans lerjord i ett tegelbruk vid Kot Radha Kishan några mil utanför Lahore. De var fattiga illitterata kristna, ägaren till tegelbruket rik muslim.

En muslimsk försäljare kommer förbi när Shama och Shehzad höll på att bränna lite skräp. Försäljaren påstår sig ha sett ett papper bland skräpet med arabisk text.

Han går till närmsta by och berättat för den muslimske prästen (*mullan*) att det nog var en sida ur Koranen. Prästen ropar då ut från moskén att några kristna tegelarbetare hade hädat koranen och uppviglade folket till att "mangrant" (just det, endast män) sluta upp för att straffa de (o)skyldiga.

Ca 1500 gav sig iväg till tegelbruket. Shama och Shehzad hade då sökt skydd i förmannens kontor. Den fanatiska folkhoppen (läs männen) rev då ner taket och fick ut det stackars paret. (Var fanns nu gud tro?)

De rättrogna slet av kläderna på det unga föräldraparet, band dem bakom en traktor och släpade deras kroppar runt den stora tegelugnen under rop att Allah är STOR. (för vilka?)

Enligt Shamas bror – som jag talade med- så tog de av religiös fanatism upphetsade männen till det mest bestialiska skändande man kan tänka sig: Med yxor styckade man de (o)skyldigas kroppar, för att till slut kasta ner kroppsdelarna (med det sju månader gamla fostret) i elden där man bränner teglet.

Kvar av sin pappa och mamma har Salman 6 år, Sonia 4 och Poonam 2 år endast några tänder. Kan det bli värre?

Detta är fakta som kablats ut i media. Om de unga förädrarna inte hade styckats och bränts hade vi inte hört ett ljud om fallet. Dödsstraff för hädelse är nämligen i enlighet med landets lagar i Pakistan och att folk tar rätten i egna händer är inte ovanligt.

Men i väst har vi tagit till oss, att Islam *egentligen* är en så fredlig religion. Att alla hädelsedomar och allt mördadandet i Allahs namn måste bygga på något slags missförstånd. Försök förklara det för de stackars barnen till de dödade och skändade Shaman och Shehzad som arbetade som underordnade slavar åt en muslimsk ägare.

Tegelbruket och de mörka hål där man slängde ner de styckade kropparna

Jag åker ut till tegelbruket och letar upp deras tidigare ”hem.” Det ligger en leksaksbuss och ett par skor kvar i lerdammet. Jag ställer sakerna på tröskeln. Jag känner en slags hopplöshet samtidigt med ett ”heligt” raseri. Jag kan inte hålla tårarna borta. (Jag är väl en vekling enligt de rättrogna!)

Det ligger en leksaksbuss och ett par skor kvar i lerdammet. Jag ställer sakerna på tröskeln. Skorna och bussen visar att mamman önskat ge sina barn det bästa hon hade råd till. Men nu är hon slaktad och styckad. År 2014. Det behövs religion för sådan galenskap.

Viktigast nu: Barnen som moster räddade undan mobben. Jag åker och hälsar på dem. De finns i ett hus i ett slumområde utanför Lahore. Vill ni träffa dem? Salman och Sonia tittar på oss. Salman förstår nog en hel del...

Här möter ni barnen. Salman 6 år, Sonia 4 år och lilla Poonam 2 år. Salman ser ju lite ledsen ut. Han förstår nog en del av vad som hänt. Vad tänker han om varför det hänt? Försök förklara för honom att Islam egentligen är en mycket fredlig religion. Försök förklara för honom var detta egentligen finns någonstans!

Jag sitter ner på en charpoy. Barnen leker tillsammans med sina kusiner. Mamman har sju systrar. Lilla Poonam tyr sig ofta till en av sina mostrar. Ja, barnen tillhör ju framtiden. Vilken framtid? Inte så hoppfull. Salman sörjer förstås. Pappa och mamma har bara försvunnit. Men det bryr ju sig inte de rättrogna om; De har ju återigen visat hur STOR gud är. Denna gång genom att mörda och skända barnens gravida mamma och deras pappa. **Jag ger familjen pengar till tre månaders hyra.** Och lovar tillsammans med Haroon vår platschef, att se till att barnen får en bra skolgång framöver. Det är ju det minsta man kan göra. **PACS** - den organisation jag grundade för 40 år sedan - ger redan utbildning till över 25 000 fattiga barn i 400 skolor i Pakistan.

Jag sitter där. Tankarna snurrar både hit och dit i min skalle. Jag vill försöka förstå det oförståeliga. Skriver ner följande framför Salmans skor i kvällningen:

Världen blir uppdelad och hatisk genom alltmer av religiös fundamentalism
Å ena sidan förtvivlan och sorg eftersom gud tycks ha övergett de fattiga:

Släktingar till de mördade unga fattiga föräldrarna.

Å andra sidan gap och skrik om att gud är så stor bland de rätttrogna:

Jag talade med en person vid tegelbruket. –*Var det en sida ur koranen som var kvar i askan då har man rätt att döda den person som orsakat detta. Denna rätt har man enligt Islam.*

I Pakistan har de rättrogna lyckats få hädelselagar införda som en del av stafflagen, ”penal code”. Strängast är 295-C som säger: ”*Den som med ord, antingen i tal eller skrift, eller på annat sätt, visuellt eller genom att anklaga eller antyda, direkt eller indirekt, smädar profeten Muhammeds heliga namn, ska straffas med döden med eller utan böter*”.

Tyvärr gäller detta nu inte bara här långt borta från Sverige. Tidigare i år besökte jag en **pizzeria i Göteborg**. Jag nämner lite om hur det är i Pakistan. Alla som blir dömda till döden för hädelse. Då kommer det ut en man från ett rum bakom disken. Han hade hört vad jag sagt och går genast till attack:

- *Jo, det är helt rätt att döda människor som hädar profeten. Du förstår, att för oss muslimer är det lika naturligt att döda någon som hädar profeten som att döda när vår fru är otrogen. Det är självklart att vi dödar den som hädar likaväl som otrogna fruarna och deras älskare*

- *Skulle Du inte göra det?* frågar han plötsligt och ser utmanande på mig.

- *Nej, säger jag. Det skulle jag inte göra, men jag skulle bli väldigt ledsen ...*

Då fnös den muslimska mannen åt mig, som om jag inte vore en riktig karl. Han förklarar för mig att han **bott i Sverige i 15 år och varit mycket engagerad i moskébygget på Hisingen i Göteborg**. *Jaha*, säger jag. Och så plötsligt ser han mig i ögonen igen: - *Vad heter Du förresten? Och var bor Du?*

Jag dröjer med svaret. Samma känsla av obehag(rädsla?) som i Pakistan kommer över mig. När jag går hem i mörkret ser jag mig om. Drömmer på natten att någon satt upp mina uttalanden på en glasvägg i en moské i Sverige.

Och jag känner en kall vind från följande uttalande av en mullah i Pakistan:

"It is not a cruelty to kill blasphemers, rather blasphemy itself is such an enormous brutality that the one who commits it neither has got a right to live in this world nor is there any pardon for the blasphemer." (Det är ingen grymhet att döda en som hädar, snarare är hädelse i sig själv en sådan enorm brutalitet, att den som hädar varken har rätt till att leva i denna världen ej heller finns det någon förlåtelse för hädaren)

Vid ett tidigare mord i Pakistan p.g.a. hädelseanklagelse, kvarlämnas ett flygblad. Där framgår, att handlingen utförts enligt "the Islamic Sharia", där straffet för någon som *insults the Prophet – even a smallest insult in his greatness - is nothing but death* ("förolämpar profeten- även den minsta förolämpning över hans storhet- är ingenting annat än döden"). Sedan refererar man till **följande text i Koranen**, som i svensk översättning blir följande (Sura 5:33):

Det rättvisa straffet för de som kämpar emot GUD och Hans budbärare [motsätter sig islam] och som begår hemska brott är att dödas eller korsfästas, eller att få sina händer och fötter avskurna på alternerande sidor, eller att landsförvisas. Det är för att förödmjuka dem i detta livet, sedan drabbas de av ett mycket värre straff i Livet Efter Detta.

Märk väl, att detta står i versen efter den ofta citerade texten som skulle visa att islam är en sådan fredlig religion(Sura 5, vers 32): *den som mördar en person- som inte begått brott eller hemska brott- ska det vara som han mördat alla människor. Men dödar man en som har begått hemska brott är det OK att döda. Vad är då hemska brott? Jo, just att motsätta sig islam, och/eller att häda(se hädelselagen ovan).*

Hot om evigt straff bl.a. för hädelse finns förvisso också i bibeln(Hebr.10:28):

Den som förkastar Mose lag skall utan förbarmande dö, om två eller tre vittnar mot honom. Hur mycket strängare straff tror ni då inte den skall förtjäna som trampar Guds Son under fötterna och håller förbundets blod för orent, det blod som har helgat honom, och som smädar nådens Ande? Vi känner honom som har sagt: Min är hämnaden, jag skall utkräva den, och vidare: Herren skall döma sitt folk. Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer.'

Logik: Om Du inte tror på Guds Son och smädar/hädar Nådens Ande då skall du t.o.m. få ett strängare straff- vad det nu kan vara- än att utan förbarmande dö!

En viktig skillnad är förstas att ingen icke muslimsk stat har idag dödsstraff för "hädelse"- med hänvisning till någon gudomlig lag- inkluderat i sin lagstiftning!

Samtidigt läser jag på en kristen sajt i Pakistan om mordet på Shaman och Shehzad. Med följande slutkläm: "**Fear of God is the beginning of wisdom**". På nutidssvenska: *Du måste vara rädd för gud för att begripa någonting!*

För mig verkar det tvärt om: Rädslan("gudsfruktan") verkar vara det grundläggande i all religion. Och där rädslan (för gud) går in går vettet ut!

De s.k. ”heliga” böckerna skrevs ju när man trodde att allt styrdes *av furstar väldigheter och andemakter i himlarymderna*. Men idag vet vi väl bättre? Att planeterna inte är några gudar. Att det inte finns några himlar varken sjätte eller sjunde dit Paulus och Muhammed påstås ha farit. Nu när vi kan se 14 miljarder år tillbaka till The Big Bang, vet vi väl att vi inte längre behöver vara rädda för några gudar eller andemakter, men väl för de människor som blir indoktrinerade till att ha sådana vanföreställningar!

Hur skall jag nu skriva för att inte bidra till ytterligare religiöst hat- det är det sista jag vill- men ändå vara trogen (ärlig) mot det jag sett och hört? Att kritisera islam, när det är befogat. Men också när välbärgade kristna, utnyttjar de fattigas utsatta situation och betalar stora summor till smugglare för att ta sig hit enligt smuggelmarknadens villkor. (En familj nu i Sverige har t.ex. betalat motsvarande 500 000 sv. kr eller 7 milj. Rs. Det är över 100 årslöner för en tegelarbetare)

Låt oss gå till praktiken: I den organisation, PACS, som jag ansvarar för, har vi över 500 anställda i Pakistan. Ca hälften är muslimer(därför att de har muslimska föräldrar), hälften kristna(för att de har kristna föräldrar). I början var det lite svårt: Ty höll de kristna på sin heliga skrift, Bibeln, så måste de ju skicka muslimerna som de jobbade ihop med till helvetet och om muslimerna menade att Koranen är den enda sanna, slutgiltiga uppenbarelsen från gud, så tvingas de att skicka de kristna kompisarna till eviga straff. Innebar alltså: Tog de gud på alltför stort allvar- var de alltför rädda för gud- blev de ganska otrevliga människor.

Jag introducerade då envist att gud är KÄRLEK. Efter hand gick alla med på det. Men om gud är KÄRLEK då behöver vi ju inte gå runt och upprepa att vi älskar gud så oerhört. Då säger vi endast: *Jag älskar- kärleken*. Ett nonsens uttryck. Slutsats: Om vi älskar och hjälper varandra konkret i praktiken-då finns gud där, i kärlekshandlingen. När vi inte gör det- finns ingen gud!

Historien om morden på Shaman och Shezad är förfärlig. Det är sannerligen ingen ”bra historia”. Det är en mycket dålig historia. Som tyvärr kommer att upprepas gång på gång. Men därmed är det inte omöjligt att förstå. Främst handlar det förstås om, att det är alltid de fattiga som drabbas och där all vår retorik om mänskliga rättigheter inte gör någon skillnad(som det ju nu heter).

Särskilt grymt dock, tycks vi människor bete oss, när vi handlar i gudars namn. Då säger de troende: Detta är *missuse* (missbruk) av religion. Inför den växande fundamentalism - som inte minst islam företräder- har den viktiga frågan för mig nu blivit: What is the *use* of religion?(Vad skall vi ha religion till?)

Ett utmatande svar, som jag har strävat emot att anta, är ju följande:

Religion är en förolämpning mot mänsklig värdighet. Med eller utan religion har vi goda människor som gör goda saker och onda människor som gör onda saker. Men för att goda människor skall göra onda saker för det krävs religion.(Steven Weinberg, nobelpristagare)

Finns det något mer positivt svar? Mina faktiska livserfarenheter ger mig allt mindre anledning att se något sådant.

Rodney Åsberg, solidaritetsarbetare, Kot Radha Kishan, Pakistan